

bookvoice

ΠΡΟΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

Αναδρομές στο χρόνο

Η Σώτη ετοίμασε καινούργιο βιβλίο, που θα κυκλοφορήσει σύντομα από τις εκδόσεις Πατάκη. Το διαβάσαμε πρώτοι.

Ήταν 5 Ιουλίου του 1971: δεν ήταν 3 Ιουλίου· θα το θυμόμουν· στις 3 πέθανε ο Τζιμ Μόρρισον. Θα το θυμόμουν. Ήταν 5 Ιουλίου, Δευτέρα, είμαι σχεδόν σίγουρη, αν και το καλοκαίρι, όταν δεν πηγαίναμε στο σχολείο, όλες οι μέρες έμοιαζαν. Όμως εκείνη η μέρα διέφερε. Να τι συνέβη· να τι παραλίγο να συμβεί. Στις δύο το πρωί ο μπαμπάς δεν είχε γυρίσει ακόμη· τον περιμέναμε ξάγρυπνοι· ο μπαμπάς δεν αργούσε ποτέ. Εκτός από μια φορά που τον συνέλαβε η αστυνομία, τις πρώτες μέρες μετά το πραξικόπημα· πέρασε μια νύχτα στην Ασφάλεια χωρίς να μπορεί να μας ειδοποιήσει: «καψόνι» είπε την επομένη· «πόλεμος νεύρων» τον απείλησαν ότι θα του διέκοπταν την τηλεφωνική σύνδεση για να τον κατα-

στρέψουν επαγγελματικά· είχαν ήδη κόψει τα τηλέφωνα πολλών αριστερών. Το πρωί τον άφησαν ελεύθερο αφού έστειλαν στο σπίτι έναν μπασκίνα να πάρει το διαβατήριό του· αφαίρεση διαβατηρίου, απαγόρευση εξόδου από τη χώρα. Έτσι κι αλλιώς, κανείς δεν είχε διάθεση για ταξίδια στην Ευρώπη· ούτε για μέσα στη χώρα· ούτε για αναψυχή ούτε για αυτοεξορία: η οικογένεια Μπότσαρη –εμείς– είχαμε αποφασίσει να επιζήσουμε, όπως· όπως, στην Αθήνα· στο κέντρο της. Αργότερα, έναν χρόνο αργότερα, τα ταξίδια επιτράπηκαν· ίσως αυτό που έπαθε ο μπαμπάς στις 5 Ιουλίου του 1971 να οφειλόταν σ' ένα ταξίδι. Τα εξηγώ όλα παρακάτω.

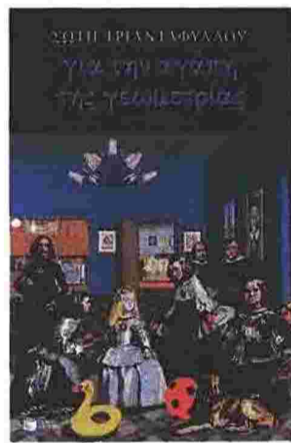
Στις 5 Ιουλίου του 1971, ο μπαμπάς δεν είχε γυρίσει μέχρι τις δύο το πρωί –δηλαδή, τώρα που το καλοσκέφτομαι, ήταν κιόλας 6 Ιουλίου– και η μαμά τηλεφώνησε κάμποσες φορές στα διανυκτερεύοντα νοσοκομεία και στη θεία Σόνια· στο ΙΚΑ, στην αστυνομία (κι αυτό παρότι φοβόταν την αστυνομία· φοβόταν όλους τους ένστολους κι όσους φορούσαν κράνη και πηλίκια)· αργότερα, τηλεφώνησε πάλι στη θεία Σόνια και στον θείο Αντώνη, που, στο μεταξύ, είχε γυρίσει στο σπίτι· αντίθετα από τον μπαμπά, που ήταν, όπως έλεγε, «επαγγελματίας οικογενειάρχης», ο θείος Αντώνης έβγαυε μόνος τα βράδια· η θεία Σόνια τον περίμενε μονίμως καχύποπτη και εκνευρισμένη, καμιά φορά κραδαινώντας ένα τηγάνι και απειλώντας ότι θα του το φέρει στο κεφάλι. Ενώ η νύχτα προχωρούσε, η μαμά κάθισε σε μια άβολη καρέκλα φερ φορζέ στη βεράντα για να παρακολουθεί τον δρόμο· δεν ήταν εύκολο· από το ρετιρέ μπορούσες να δεις κάτω μονάχα αν διπλώνουν στα δύο πάνω από τα κάγκελα. Έτσι όπως διπλώνονταν η μαμά πάνω από τα κάγκελα, σκέφτηκα να τη σπρώξω.

Δεν την έσπρωξα. Όμως, από εκείνο το βράδυ άρχισαν να τυχαίνουν συμφορές – χειρότερες απ' όσες είχαν ήδη τύχει.

Πάντως εγώ τη γλίτωσα από μερικές – όχι απ' όλες: με έσωσαν οι twisters, το καινούριο άλμπουμ των Creedence και δυο τρία ακόμα πραγματάκια. Τα εξηγώ όλα παρακάτω με λεπτομέρειες, κάνο-

ντας αναδρομές στον χρόνο. Μέσα στο κεφάλι μου όλα βρίσκονται σε τάξη· όμως όταν τα διηγούμαι μπερδεύομαι πολύ.

Ο αδερφός μου ο Τύ έπαψε να μιλάει από τη μέρα που ο μπαμπάς χτύπησε τη μαμά όπως είχε χτυπήσει εμένα κι είχα λιποθυμήσει μέσα στο αίμα. Δεν θυμάμαι ποια ήταν η μέρα: θυμάμαι πως ήταν Ιανουάριος εκείνης της ίδιας παράξενης χρονιάς που ήταν γεμάτη γεγονότα –το 1971–, πως είχαμε γράψει διαγώνισμα στη γεωμετρία (εγγεγραμμένα σχήματα: «κάθε εγγεγραμμένη γωνία ισούται με το μισό της επίκεντρης γωνίας που βαίνει στο ίδιο τόξο») και πως άκουγα ξανά και ξανά στο πικάπ το Cosmo's Factory των Creedence· ήμουν προσκολλημένη στους Creedence. «Ανθυγιεινό» έλεγαν

οι φίλοι μου οι twisters· τους είχα κιόλας απογοητεύσει· εκείνοι χόρευαν με τον Τσάμπου Τσέκερ, ήξεραν όλες τις ποικιλίες του τουίσι κι όλες τις φιγούρες, ντύνονταν με σιτλ· ήταν groovy και hip· εγώ δεν είχα σιτλ, φορούσα ρούχα από δεύτερο χέρι που έβρισκα στην Αμερικανική Αγορά· αγόραζα μπλουτζίν και καρό πουκάμισα από εκείνο το παζάρι στην οδό Αθηνάς όπου, όταν ήμουν τυχερή, έβρισκα δίσκους

33 στροφών, εισαγωγής, με σκληρό εξώφυλλο· αυτή ήταν η ζωή μου – η μικρή μου ζωή. Το Cosmo's Factory το αγόρασα δυο φορές: το πρώτο χάλασε από τη χρήση· το δεύτερο έζησε περισσότερο. Το '72 συνήλθα κάπως από την αφοσίωση στους Creedence· με βοήθησε η αμερικανική περιοδεία των Stones· τους ακολουθούσα νοερά από το Βανκούβερ μέχρι το Madison Square Garden βάζοντας πινέζες πάνω στον χάρτη: 11 Ιουνίου Λος Άντζελες, 15 Ιουνίου Άλμπουκέρκ, 19 Ιουνίου Σικάγο... **A**

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΤΡΕΜΑΜΕΝΟ ΣΩΜΑ

24 δίωρα σεμινάρια με θέμα «Αναζητώντας το τρεμάμενο σώμα» Σχεδιάσαμε για μια ιστορία του δυτικού πολιτισμού από το 12ο μέχρι τον 21ο αιώνα· θα πραγματοποιήσουν ο –αιρετικός κατά πολλούς– συγγραφέας Θανάσης Τριαρίδης και οι εκδ. Ευρασία. Ο ίδιος ο συγγραφέας αναφέρει ότι τα σεμινάρια αυτά μπορούν να έχουν δύο όψεις. Εκείνοι που αναζητούν μια θεωρητική σύνδεση ανάμεσα στην ανθρώπινη τέχνη και την ιστορική συνέχεια μπορούν να τα δουν ως ένα σχέδιο της ιστορίας της Δύσης και των ακατάλογιστων αντιθέσεων που κουβαλά, ενώ οι πιο ευφάνταστοι σαν μια μακρά ψυχαγωγική αφήγηση, κάτι ανάμεσα σε μια επική ταινία και ένα playstation game. Από 4/11, στον Πολυχώρο «Ανεσίς» (Κηφισίας 14). Πληροφορίες: 210 3614.968, tremamemosoma.wordpress.com